

RIK RIORDAN

PERS
DŽEKSON

I BOGOVI OLIMPA

←→
POSLEDNJI BOG OLIMPA
←→

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan

THE LAST OLYMPIAN

Copyright © 2009 by Rick Riordan. Permissions for this edition was arranged through the Nancy Gallt and Zacker Literary Agency

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA Jacket Design © John Rocco

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

POSLEDNJI BOG OLIMPA

1.

ODLAZIM NA KRSTARENJE S EKSPLOZIVOM

Sletanje Pegaza na haubu mojih kola označilo je početak kraja sveta.

Sve dotad, bilo je to jedno super popodne. Tehnički posmatrano, nije trebalo da vozim, zato što sam tek sledeće nedelje punio šesnaest godina, ali moja mama i moj očuh, Pol, odveli su mene i moju drugaricu Rejčel na privatni deo plaže na Saut Šoru, i Pol nam je tu dozvolio da se malo provozamo njegovim prijusom.

Dakle, tačno znam šta ste sada pomislili: „Čoveče, to je baš neodgovorno s njegove strane, bla, bla, bla“, ali Pol me vrlo dobro poznaje. Video me je kako rasturam demone i iskačem iz škole u plamenu, tako da je po svoj prilici smatrao da nekoliko stotina metara za volanom i nije baš nešto najopasnije u šta sam se ikad upustio.

U svakom slučaju, Rejčel i ja smo se vozili sami. Bio je vruć avgustovski dan. Rejčel je svoju crvenu kosu skupila u konjski rep, a preko kupaćeg kostima navukla je belu bluzu. Dotad sam je viđao samo u otrcanim pamučnim majicama

i farmerkama isprskanim slikarskom bojom, ali sad mi je izgledala kao milion zlatnih *drahmi*.

„Jo, zaustavi ovde!“ rekla mi je.

Parkirali smo na grebenu s kog je pucao pogled na Atlantik. More je oduvek bilo jedno od mojih omiljenih mesta, ali danas je bilo posebno lepo – svetlucavo zeleno i glatko kao staklo, kao da ga moj tata održava mirnim samo zbog nas.

Uzgred, moj tata je Posejdon, tako da on to može.

„Dakle.“ Rejčel mi se osmehnula. „Što se tiče onog poziva.“

„Uh... da.“ Nastojao sam da zvučim oduševljeno. Hoću reći, pozvala me je da dođem na tri dana u njihovu porodičnu vikendicu na Sent Tomasu. Nisam dobijao mnogo takvih poziva. Predstava moje porodice o fensi odmoru nije išla dalje od vikenda u buđavom bungalovu na Long Ajlendu, s nekoliko iznajmljenih filmova i zalihom zamrznutih pica, dok su Rejčelini matorci bili voljni da me prošetaju do Karipskih ostrva.

Uz to, stvarno mi je bio potreban odmor. Ovo leto mi je bilo najteže u životu. I sama pomisao da se barem na nekoliko dana sklonim od sveta bila je istinski primamljiva.

Ipak, svaki dan se očekivao početak nekakve važne misije, tako da sam zapravo „dežurao“. Što je još gore, sledeće nedelje mi je rođendan. A u onom proročanstvu je stajalo da će se, kad navršim šesnaestu, desiti neke gadne stvari.

„Persi“, rekla je Rejčel, „znam da nije baš najbolji trenutak za to. Ali kod tebe *nikad* nije najbolji trenutak, zar ne?“

Bila je u pravu.

„Stvarno želim da idem“, kleo sam se. „Prosto...“

„Rat.“

Potvrдно sam klimnuo. Nisam voleo da pričam o tome, ali Rejčel je znala. Za razliku od drugih smrtnika, mogla je da vidi kroz Maglu – magičnu koprenu koja obmanjuje ljudski vid. Videla je čudovišta. Upoznala je neke od polutana koji se bore protiv Titana i njihovih saveznika. Čak se našla tu i prošlog leta, kad je iseckani gospodar Kron ustao iz svog kovčega u strašnom novom obličju, i zaslužila moje većito poštovanje nabivši mu u oko plastičnu četku za kosu.

Spustila je dlan na moju mišicu. „Prosto razmisli o tome, važi? Polazimo tek za dva dana. Moj tata...“

Glas joj je zamro.

„Gnjavi te?“, upitao sam.

Rejčel je zgađeno odmahнула glavom. „Pokušava da bude *ljubazan* prema meni, što je još gore. Želi da me na jesen upiše na Žensku akademiju Klarion.“

„U onu školu u koju je išla tvoja mama?“

„To je glupavi ženski koledž za devojke iz visokog društva, i to čak u Nju Hempširu. Možeš li me uopšte zamisliti u ženskom koledžu?“

Priznao sam da ta ideja zvuči prilično tupavo. Rejčel su zanimali urbani umetnički projekti, obezbeđivanje hrane za beskućnike, protestna okupljanja tipa „Spasimo ugrožene žutotrbe detlice“ i tome slično. Nisam je nikad video da nosi haljinu. Bilo je teško zamisliti kako Rejčel uči da postane dama iz visokog društva.

„I zato je pristao da me povede s vama na odmor?“

„Da... ali, Persi, učinio bi mi ogromnu uslugu. Bilo bi *toliko* lepše kad bi išao s nama. Uz to, htela bih da razgovaramo o nečemu...“

Naglo je začutala.

„Htela bi da razgovaramo o nečemu?“, upitao sam. „Misliš... toliko je ozbiljno da moramo da odemo na Sent Tomas da bismo razgovarali o tome?“

Stisla je usne. „Čuj, zaboravi na to. Hajde da se pretvaramo da smo kao sav normalan svet. Krenuli smo da se provozamo, da posmatramo okean i lepo nam je ovako kad smo zajedno.“

Bilo mi je jasno da je nešto muči, ali nabacila je hrabar osmeh na lice. Kosa joj je na suncu izgledala kao vatra.

Ovog leta smo mnogo vremena provodili zajedno. Nisam planirao da bude baš tako, ali što je situacija u kampu postajala ozbiljnija, to sam češće osećao potrebu da pozovem Rejčel i odem negde, tek toliko da bih mogao da dišem. Morao sam da se podsetim da je svet smrtnika još uvek tu, daleko od svih čudovišta koja me koriste kao svoj lični džak za boksovanje.

„Važi“, rekao sam. „Normalno popodne i dvoje normalnih ljudi.“

Klimnula je glavom. „E, da... hipotetički, ako se dvoje ljudi dopadaju jedno drugom, šta mora da se desi da bi tupavi frajer poljubio devojkicu, ha?“

„O...“ Osećao sam se kao neka od Apolonovih svetih krava – usporen, priglup i crven kao cvekla. „Ahm...“

Ne mogu da se pretvaram da nisam razmišljao o Rejčel. Bilo je toliko lakše družiti se s njom nego s... pa, s nekim drugim devojkama koje znam. Nisam morao da se preznojavam, da pazim na svaku reč ili da vezujem mozak u čvor pokušavajući da dokučim šta misli. Rejčel nije mnogo krila. Otvoreno bi ti rekla šta ima.

Nisam siguran šta bih uradio, ali bio sam toliko rasejan da sam ogromno crno obličje koje se spuštalo s neba primećio tek kad su se četiri kopita vrlo bučno prizemljila na haubu automobila u kojem smo se nalazili.

Hej, gazda, rekao je glas u mojoj glavi. Dobra kolica!

Pegaz Crni bio je moj stari drugar, stoga sam nastojao da ne pobesnim baš do kraja zbog kratera koje je upravo napravio na haubi, iako nisam bio baš uveren da će Pol Faran biti baš oduševljen.

„Crni“, uzdahnio sam. „Šta to...“

A onda sam video jahača na njegovim leđima i shvatio da moj dan upravo postaje mnogo komplikovaniji.

„Šta ima, Persi?“

Čarls Bekendorf, starešina Hefestove kuće, naterao bi većinu čudovišta da plaču i traže mamu. Momak je razbacani Afroamerikanac s mišićima nabrekli od rada u kovačnici tokom leta. Dve godine je stariji od mene i jedan je od najboljih majstora-oružara u kampu. Napravio je neke stvarno genijalne mehaničke stvarčice. Mesec dana pre ovoga, podmetnuo je bombu od grčke vatre u toalet turističkog autobusa koji je prevezio grupu čudovišta s jednog kraja zemlje na drugi. Eksplozija je zbrisala s lica zemlje čitav odred Kronovih zloća čim je prva harpija *pustila vodu*.

Bekendorf je bio u ratnoj opremi. Nosio je bronzani grudni oklop i ratni šlem, crne kamuflažne pantalone i mač o boku. Ranac s eksplozivnim napravama bio mu je prebačen preko ramena.

„Vreme je?“, upitao sam.

Smrknuto je klimnuo glavom.

Osetio sam knedlu u grlu. Znao sam da se ovo sprema. Planirali smo već nedeljama, ali napola sam se nadao da do toga ipak neće doći.

Rejčel je pogledala u Bekendorfa. „Ćao.“

„E, ćao. Ja sam Bekendorf. Ti si sigurno Rejčel. Persi mi je pričao... uh, to jest, spomenuo te je.“

Podigla je obrvu. „Stvarno? To je dobro.“ Okrznula je pogledom Crnog, koji je toptao kopitama po haubi prijusa. „Pa, pretpostavljam, momci, da sad morate da idete i spasavate svet.“

„Otprilike“, saglasio se Bekendorf.

Bespomoćno sam pogledao u Rejčel. „Hoćeš li da kažeš mojoj mami da...“

„Reći ću joj. Sigurna sam da je već navikla. I objasniću Polu za haubu.“

Zahvalno sam klimnuo glavom. Znao sam da je ovo verovatno poslednji put da mi je Pol pozajmio kola.

„Srećno.“ Rejčel me je poljubila pre no što sam uopšte stigao da reagujem. „Idi sada, polutane. Idi i ubij neko čudovište i za mene.“

Poslednje što sam video bila je Rejčel koja sedi na saputničkom sedištu ulubljenih kola, posmatrajući prekrštenih ruku kako Crni kruži uspinjući se sve više i odnosi Bekendorfa i mene nebu pod oblake. Pitao sam se o čemu je htela da razgovaramo i hoću li poživeti dovoljno dugo da saznam.

„Dakle“, rekao je Bekendorf. „Pretpostavljam da ne želiš da pominjem Anabet ovaj dirljivi prizor.“

„O, bogovi“, promrmljao sam. „Da se nisi usudio.“

Bekendorf se tiho nasmejao dok smo zajedno jezdili iznad Atlantika.

* * *

Već se smrklo kad smo najzad ugledali cilj. *Princeza Andromeda* svetlela je na horizontu – ogroman turistički brod blistao je belom i žutom svetlošću. Iz daljine biste pomislili da

pred sobom imate brod za uživanje, a ne glavni štab gospodara Titana. Ali, prišavši bliže, primetili biste džinovsku figuru na pramcu – tamnokosu devojkicu u grčkom hitonu, sputanu lancima, s izrazom užasa na licu, kao da oseća smrad svih čudovišta koja mora da nosi na brodu, koji je po njoj dobio ime.

Želudac mi se vezao u čvor kad sam ponovo ugledao taj brod. Već je dvaput malo nedostajalo da ostavim glavu na *Princezi Andromedi*. Sad je plovila pravo ka Njujorku.

„Znaš šta treba da radiš?“, viknuo je Bekendorf, nadglasavajući se s vetrom.

Potvrdno sam klimnuo glavom. Vežbali smo na brodogradilištima Nju Džerzija, koristeći napuštene brodove kao mete. Znao sam da ćemo imati vrlo malo vremena. Međutim, znao sam i da nam je ovo najbolja šansa da okončamo Kronovu invaziju pre no što je i počela.

„Crni“, rekao sam, „spusti nas na najnižu krmenu palubu.“

Važi se, gazda, odvratio je. *Čoveče, što mrzim da vidim ovaj brod.*

Pre tri godine, Crni je bio zatvoren na *Princezi Andromedi*, dok naposljetku nije pobjegao – pri čemu smo mu moji prijatelji i ja malko pomogli. Pretpostavljao sam da bi radije dozvolio da mu vežu mašne u grivu nego da se opet vrati tamo.

„Nemoj da nas čekaš“, rekao sam mu.

Ali, gazda...

„Imaj poverenja“, dodao sam. „Izvući ćemo se i sami.“

Crni je sklopio krila i ustremio se prema brodu poput mračne komete. Vetar mi je zviždao u ušima. Video sam čudovišta kako kruže gornjim palubama broda: žene zmije – *dracene*, paklene pse, džinove i čovekolike demonske foke

poznate kao *telekini* – ali tolikom smo brzinom prozujali pored njih da niko nije digao uzbunu. Spuštali smo se niz krmu broda i Crni je raširio krila, da bi se potom lagano prizemljio na najnižu palubu. Sjahao sam, osećajući mučninu.

Srećno, gazda, rekao je Crni. *Ne daj da te pretvore u mleveno meso!*

S tim je moj stari drug odleteo u noć. Izvadio sam hemijsku iz džepa, skinuo poklopac i Rasparač je blesnuo u svojoj punoj veličini – metar dugačko sečivo od nebeske bronzne plamsalo je usred sumraka.

Bekendorf je izvukao parče papira iz džepa. Pomislio sam da je to mapa ili nešto slično. A onda sam shvatio da u ruci drži fotografiju. Zurio je u nju pri mutnoj svetlosti – nasmejan lik Silene Boregard, Afroditine kćeri. Počeli su da se zabavljaju prošlog leta, nakon što smo im mi ostali godinama govorili: „Zar vas dvoje ne shvatate da se dopadate jedno drugom?“ Čak i pored svih ovih opasnih misija, Bekendorf je ovog leta bio srećniji nego što sam ga ikad ranije video.

„Vraćićemo se u kamp“, obećao sam mu.

Na sekund, ugledah zabrinutost u njegovim očima. Potom je nabacio svoj stari samouvereni osmeh.

„Možeš da se kladiš u to“, rekao je. „Nego, hajde da raznesemo Krona u milion komadića.“

* * *

Bekendorf je išao prvi. Kretali smo se uzanim hodnikom koji je vodio prema službenom stepeništu, baš kao što smo uvežbavali, ali stali smo u pola koraka kad smo začuli glasove iznad nas.

„Baš me briga šta kaže tvoj nos!“, režao je poluljudski, polupseći glas – telekin. „Kad si poslednji put nanjušio polutana, ispostavilo se da je reč o sendviču s mesom!“

„I ništa mu nije falilo!“, zarežao je drugi glas. „Ali ovo sad je vonj polutana, kunem se. Na brodu su!“

„Ali tvoj mozak nije!“

Nastavili su da se prepiru, a Bekendorf je pokazao niz stepenice. Silazili smo što smo tiše mogli. Dva sprata niže, glasovi telekina počeli su da se gube.

Naposletku smo stigli do metalnih vrata. *Mašinsko odeljenje*, oblikovao je usnama Bekendorf.

Bilo je zaključano, ali Bekendorf je iz svog ranca izvukao klešta za gvožđe, kojima je presekao rezu kao da je od sira.

Unutra su žute turbine veličine silosa za žito brektale i brujale. Na suprotnom zidu nalazili su se merači pritiska i kompjuterski terminali. Jedan telekin stajao je pogrbljen nad kontrolnim pultom, toliko zadubljen u posao da nas nije ni primetio. Bio je visok malo više od metar i po, s glatkim crnim fokinim krznom i malim, kržljivim stopalima. Imao je glavu dobermana, ali su mu ruke s kandžama bile gotovo ljudske. Režao je i mrmljao kucajući nešto na tastaturi. Možda se dopisivao s prijateljima preko RužnaFaca.com.

Iskoračio sam napred i on se napeo, verovatno nanjušivši da nešto nije u redu. Skočio je u stranu, prema velikom crvenom tasteru za uzbunu, ali preprečio sam mu put. Zasiktao je i bacio se na mene, ali jedan zamah Rasparačem pretvorio ga je u prah.

„Jednog smo sredili“, rekao je Bekendorf. „Još oko pet hiljada ostalih i gotovi smo.“ Dobacio mi je teglu guste zelene tečnosti – grčke vatre, jedne od najopasnijih magičnih supstanci na svetu. Zatim mi je dobacio još jedno oruđe bez kog heroji polutani nigde ne idu – selotejp.

„Pričvrsti teglu na kontrolni pult“, rekao je. „Ja ću da udesim turbine.“

Bacili smo se na posao. U prostoriji je bilo vruće i sparno, tako da nas je začas oblio znoj.

Brod je tutnjao dalje. Kao Posejdonov sin, savršeno se dobro snalazim na moru. Ne pitajte me kako, ali tačno sam znao da se nalazimo na 40,19 stepeni severne geografske širine i 71,9 stepeni zapadne geografske dužine, kao i da se krećemo brzinom od osamnaest čvorova na čas, što je značilo da će brod u zoru uploviti u njujoršku luku. Ovo nam je bila jedina šansa da ga zaustavimo.

Taman sam pričvrstio i drugu teglu grčke vatre za kontrolni pult, kad sam začuo topot koraka na metalnom stepeništu – niz stepenice je silazilo toliko stvorenja da sam ih čuo i pored buke motora. Nimalo dobar znak.

Pogledao sam u Bekendorfa. „Koliko nam vremena još treba?“

„Previše.“ Kucnuo je prstom svoj ručni sat, koji je ujedno bio i naš daljinski detonator. „Tek moram da spojim prijemnik i priprelim ciljeve. Još najmanje deset minuta.“

Sudeći po zvuku koraka, imali smo još deset sekundi.

„Odvući ću im pažnju“, rekao sam. „Naći ćemo se na dogovorenom mestu.“

„Persi...“

„Poželi mi sreću.“

Izgedalo je kao da je spreman da se raspravlja. Cela zamišao je i bila u tome da uđemo i izađemo neprimećeni. Situacija je, međutim, nalagala da improvizujemo.

„Srećno“, rekao je.

Izjurio sam kroz vrata.

* * *

Niz stepenice je tabanalo pet ili šest telekina. Zasekao sam Rasparačem kroz njih pre no što su uspjeli da zalaju. Nastavio sam da se penjem – pored jedinog preostalog telekina koji je bio toliko zabezknut da je ispustio svoju torbicu s užinom. Ostavio sam ga u životu – delom zato što je torbica za užinu bila baš kul, a delom zato da bi digao uzbunu i, uz malo sreće, naveo svoje pajtaše da krenu za mnom umesto u mašinsko odeljenje.

Istrčao sam na palubu šest i nastavio da trčim. Siguran sam da je zastrti hol, nekada davno, bio veoma raskošan, ali tokom tri godine otkako su čudovišta zauzela brod, zidne tapete, tepih i vrata apartmana bili su izgrebani kandžama i ubrljani ljigom, tako da su ličili na unutrašnjost zmajevog grla (da, nažalost, govorim iz ličnog iskustva).

Kad sam prvi put bio na *Princezi Andromedi*, moj stari neprijatelj Luk držao je omađijane turiste na brodu kao pokriće. Bili su obavijeni Maglom kako ne bi shvatili da se nalaze na lađi prepunoj čudovišta. Sada, međutim, nije bilo ni traga ni glasa od turista. Mrzeo sam i da pomislim kako su završili, ali čisto sam sumnjao da su im dozvolili da se vrate kući sa svojim dobicima na bingu.

Stigao sam do promenade i ukočio sam se u mestu. Veliki tržni centar zauzimaio je ceo srednji deo broda. Nasred centralnog trga nalazila se fontana. A u fontani je čučala džinovska kraba.

Kad kažem „džinovska“, ne mislim na aljaskanske kraljevske krabe koje u ribljim restoranima možete da jedete za 7,99 dolara dok vam se ne smuče. Kad kažem „džinovska“, mislim na to da je bila veća od fontane. Čudovište se dizalo

tri metra iznad vode, imalo je plavo-zelene pege na oklopu i štipaljke duže od mog tela.

Ako ste ikad videli krabina usta, sva penušava i odvratna s onim brkovima i zubima za kidanje, možete misliti kako tek izgledaju kad su velika kao bilbord. Blistave crne oči razjareno su me posmatrale i video sam u njima inteligenciju – i mržnju. Činjenica da sam sin boga mora nije mi donosila nikakve poene kod gospođe Krabe.

„FFFFffffff“, zasiktala je, dok joj je morska pena kapala iz usta. Vonj koji se širio od nje podsećao je na kantu za otpatke punu ribljih štapića koja je cele nedelje stajala na suncu.

Zaurrali su alarmi. Znao sam da ću se svakog časa naći u velikom društvu, i da moram da nastavim da se krećem.

„Zdravo, krabice.“ Lagano sam se pomerao ivicom trga. „Ja ću sad lepo da te zaobiđem, tako da...“

Kraba se pomerila zapanjujućom brzinom. Iskočila je iz fontane i krenula pravo prema meni, škljocajući štipaljka. Upao sam u prodavnicu poklona, sakrivši se između štendera s majicama. Krabina štipaljka razbila je staklene zidove u paramparčad i počela da rije po prostoriji. Ponovo sam istrčao napolje, teško dišući, ali se gospođa Kraba okrenula i pošla za mnom.

„Tamo!“, dreknuo je glas s galerije iznad mene. „Uljez!“

Ako mi je namera bila da im odvučem pažnju, uspeo sam, ali nisam želeo da se borim baš ovde. Jer, sateraju li me u središnji deo broda, završiću kao užina za krabu.

Demoni ljskar je sunuo ka meni. Zamahnuo sam Rasparačem, odsekavši čudovištu vrh štipaljke. Ono je siktalo i penilo, ali nije izgledalo da je naročito teško ranjeno.

Pokušavao sam da se prisetim nečega iz starih priča, bilo čega što bi mi moglo pomoći u borbi s ovim akrepom. Anabet mi je jednom pričala o čudovišnoj krabi – Herakle ju je, beše,

zgnječio stopalom? To ovde nije moglo da upali. Ova kraba je bila malčice veća od đonova mojih *ribok* patika.

A onda mi je sinula čudna pomisao. Prošlog Božića, mama i ja smo odveli Pola Farana u naš stari bungalov u Montauku, gde oduvek odlazimo. Pol me je poveo u lov na krabe i, kad je izvukao punu mrežu tih životinja, pokazao mi je pukotinu u njihovom oklopu, tačno na sredini ružnog stomaka.

Jedino je bilo problematično dopreti do tog ružnog stomaka.

Pogledao sam fontanu, a onda i mermerni pod, već klizav od mokrih krabinih nogu. Pružio sam ruku, usredsređujući se na vodu, i fontana je eksplodirala. Voda je praštala na sve strane, tri sprata uvis, kupajući galerije, liftove i izloge prodavnica. Kraba se nije ni osvrnula. Obožavala je vodu. Prilazila mi je idući postrance, škljocajući i sikćući, i ja sam, uz poklič, jurnuo prema njoj.

Malo pre sudara, bacio sam se na pod, onako kako to čine igrači bejzbola, i potrbuške klizio po mokrom mermernom podu sve dok se nisam našao pravo ispod krabe. Izgledalo je kao da sam otklizao pod sedam tona teško oklopno vozilo. Bilo je dovoljno da kraba sedne pa da me spljeska, ali pre no što je shvatila šta se dešava, zario sam Rasparač pravo u pukotinu na njenom oklopu, pustio sam držak mača i odsuljao se dalje.

Čudovište je zadrhtalo, sikćući sve vreme. Oči su mu se istopile i nestale. Dok mu je utroba isparavala, boja oklopa promenila se u jarkocrvenu. Potom se prazan oklop uz glasan tresak složio na pod, u poveću gomilu.

Nisam imao vremena da se divim svom delu. Jurnuo sam prema najbližim stepenicama, dok su svuda oko mene čudovišta i polutani izvikivali naređenja i opasivali oružje.

Bio sam goloruk. Znao sam da će mi se Rasparač, pošto je magičan, pre ili kasnije pojaviti u džepu, ali zasad je bio zaglavljnjen negde ispod krabine olupine, a ja nisam imao vremena da ga tražim.

U predvorju s liftovima na palubi osam, put su mi preprečile dve *dracene*, dogmizavši ispred mene. Od struka naviše, bile su žene sa zelenom krljuštastom kožom, žutim očima i račvastim jezikom. Od struka naniže, imale su dva zmijska trupa umesto nogu. Nosile su koplja i mreže s tegovima, a iz iskustva sam znao da umeju da ih koriste.

„Ššššta je ovo?“, rekla je jedna. „Trofej za Krona!“

Nisam bio raspoložen da se igram potapanja brodova, ali preda mnom je stajalo postolje s maketom broda, ono, kao, NALAZITE SE OVDE. Zgrabio sam maketu sa stalka i bacio je prema prvoj draceni. Brod ju je udario pravo u lice i potonula je zajedno s njim. Preskočio sam je, dograbio koplje njene drugarice i zavrteo je u krug. Tresnula je u vrata lifta, dok sam ja nastavio da trčim prema prednjem delu broda.

„Uхватite ga!“, vrisnula je.

Prolomio se lavež demonskih pasa. Odnekud je doletela strela i, prozujavši mi pored lica, zarila se u oplatu od mahagonija na zidu stepeništa.

Nisam mario – bilo je važno samo da odvučem čudovišta od mašinskog odeljenja i osiguram Bekendorfu još vremena.

Dok sam trčao prema stepeništu, niz njega se sjurio klinac. Izgledao je kao da se maločas trgao iz sna. Oklop mu je bio tek napola navučen. Isukao je mač i dreknuo: „Za Krona!“, ali zvučao je više uplašeno nego ljutito. Nije mogao imati više od dvanaest godina – otprilike isto onoliko koliko sam ja imao kad sam prvi put došao u Kamp polutana.

Rastužila me je ova pomisao. Klincu su ispirali mozak – obučavali ga da mrzi bogove i sveti se zato što je rođen kao

polu-Olimpljanin. Kron ga je iskorišćavao, a ipak, klinac je verovao da sam mu ja neprijatelj.

Nije mi padalo na pamet da ga povredim. Nije mi bilo potrebno oružje da bih izašao na kraj s njim. Zakoračio sam u domet njegovog zamaha i zgrabio ga za zapešće tako da mu je mač ispao iz ruke.

Zatim sam uradio nešto što nisam planirao. Verovatno je bilo glupo. Sasvim sigurno je ugrozilo našu misiju, ali nisam mogao da se suzdržim.

„Ako želiš da poživiš“, rekao sam mu, „briši s ovog broda *odmah*. Prenesi to i ostalim polutanima.“ Zatim sam ga gurnuo niz stepenice, tako da se skotrljao na donji sprat.

Ja sam nastavio da se penjem.

Ružne uspomene: hodnik je prolazio pored kafeterije. Anabet, moj polubrat Tajson i ja ušunjali smo se tuda pre tri godine, kad sam prvi put došao na ovaj brod.

Izbio sam na glavnu palubu. Levo od pramca, boja neba prelazila je iz ljubičaste u crnu. Bazen je svetlucao između dveju staklenih kula s mnoštvom galerija i bašti restorana. Ceo gornji deo broda delovao je sablasno pusto.

Morao sam samo da pređem na drugu stranu. Potom bih mogao da se spustim stepenicama do helidroma – našeg dogovorenog mesta za sastanak u slučaju neplaniranih problema. Uz malo sreće, Bekendorf me već čeka tamo. Skočićemo u more. Moć koju imam nad vodom zaštitit će nas obojicu, a eksploziv ćemo aktivirati kad se nađemo petstotinak metara daleko od broda.

Prešao sam polovinu palube, kad me zvuk glasa naterao da zastanem u mestu. „Zakasnio si, Persi.“

Na galeriji iznad mene stajao je Luk, s osmehom na licu koje je naruživao ožiljak. Na sebi je imao farmerke, belu

majicu i japanke, kao da je običan, normalan student, ali njegove oči su rekle istinu. Bile su zlatne.

„Već vas danima očekujemo.“ U prvi mah je zvučao normalno, kao Luk. Ali onda mu se lice zgrčilo. Telom mu je prošao drhtaj, kao da je upravo popio nešto gadno. Glas mu je postao teži, drevan i moćan – glas Krona, gospodara Titana. Reči su mi strugale kičmu poput oštrice noža. „Dođi, pokloni mi se.“

„Samo što nisam“, promrsio sam.

Lestrigonški džinovi poređali su se s obe strane bazena, kao da čekaju znak. Svaki je bio visok dva i po metra. Krasile su ih tetovirane mišice, kožni oklopi i okovane toljage. Na krovu iznad Luka pojavili su se polutani naoružani lukovima i strelama. S galerije preko puta skočila su dva paklena psa i zarežala na mene. U roku od nekoliko sekundi, bio sam opkoljen. Zamka: nije bilo šanse da tako brzo zauzmu položaje, osim ako nisu znali da dolazim.

Pogledao sam naviše, u Luka, dok je u meni ključao gnev. Nisam znao je li Lukova svest uopšte još živa u tom telu. Možda i jeste, pošto mu se glas promenio... ili se to možda prosto Kron prilagođavao svom novom obličju. Rekao sam sebi da nije ni važno. Luk je bio kvaran i zao mnogo pre no što ga je zaposeo Kron.

Javio se glas u mom umu: *Jednom ću morati da se borim s njim. Zašto ne sad?*

Proročanstvo je govorilo da ću, pošto napunim šesnaest godina, morati da donesem odluku koja će spasti ili uništiti svet. Dotle je preostajalo još samo sedam dana. Zašto ne sad? Ako zaista posedujem moć, šta znači nedelju dana? Mogao bih okončati ovu pretnju ovde i sad, tako što ću srediti Krona. Hej, i ranije sam se borio s čudovištima i bogovima.

Luk se osmehnuo, kao da mi je pročitao misli. Ne, on *jeste* Kron. Morao sam to da upamtim.

„Pridi“, rekao je, „ako smeš.“

Gomila čudovišta se razdvojila. Krenuo sam uz stepenice, dok mi je srce bubnjalo. Bio sam siguran da će mi neko zabosti nož u leđa, ali puštali su me da prođem. Opipao sam džep i ustanovio da mi je hemijska tu. Skinuo sam poklopac i Rasparač se izvio u mač.

Kronu se u rukama pojavilo njegovo oružje – dva metra dugačka kosa, pola od nebeske bronzne, pola od čelika smrt-nika. Jedan pogled na tu stvar bio je dovoljan da mi se kolena pretvore u pihitije. Međutim, pre no što sam stigao da se predomislim, jurišao sam.

Vreme je usporilo. Mislim, *doslovno* je usporilo, zato što je Kron imao tu moć. Imao sam osećaj da se krećem kroz gusti sirup. Ruke su mi bile toliko teške da sam jedva uspevao da podignem mač. Kron se osmehnuo, vitlajući kosom i čekajući da se dovučem do sigurne smrti.

Pokušavao sam da se oduprem njegovoj magiji. Usredsredio sam se na more oko broda – na izvor moje moći. S godinama sam naučio da bolje kanališem i kontrolišem tu moć, ali se u tom času ništa nije dešavalo.

Napravio sam još jedan korak napred. Džinovi su se rugali. Dracene su se siktavo cerekale.

Hej, okeane, preklinjao sam. *Bilo bi dobro da se danas odazoveš.*

Odjednom sam osetio razoran bol u utrobi. Ceo brod se trgnuo u stranu, izbivši čudovištima tlo pod nogama. Stotinu pedeset hektolitara vode šiknulo je iz bazena, okupavši mene, Krona i sve ostale na palubi. Voda me je okrepila, razbivši vremensku čin, i ja sam jurnuo napred.

Napao sam Krona, ali još uvek sam bio prespor. Napravio sam grešku, tako što sam ga gledao u lice – u lice Luka, koji mi je nekad bio prijatelj. Koliko god sam ga mrzeo, bilo mi je teško da ga ubijem.

Kron, pak, nije nimalo oklevao. Zasekao je naniže svojom kosom. Odskočio sam unazad, a opako sečivo promašilo me je za dlaku, napravivši na palubi dubok zarez tačno između mojih stopala.

Šutnuo sam Krona u grudi. Zateturio se unazad, ali bio je teži nego što bi Luk trebalo da bude. Kao da sam šutnuo frižider.

Kron je ponovo zamahnuo kosom. Presreo sam je *Rasparačem*, ali udarac je bio toliko snažan da je moje sečivo moglo samo da ga skrene. Oštrica kose pocepala mi je rukav majice i ogrebla ruku. To nije trebalo da bude nikakva ozbiljna ozleda, ali cela ta strana tela mi je eksplodirala od bola. Prisetio sam se šta je morski demon jednom rekao o Kronovoj kosi: *Pripazi se, budalo. Jedan dodir, i ta oštrica će ti rastaviti dušu od tela*. Sad sam shvatao na šta je mislio. Nisam gubio samo krv. Osećao sam kako iz mene otiču snaga, volja i identitet.

Zateturio sam se unazad, prebacio mač u levu ruku i očajnički nasrnuo. Moje sečivo je trebalo da prođe kroz njega, ali odbilo mu se od stomaka, kao da sam udario u mermer. Nisam mogao da verujem da je preživio.

Kron je prasnuo u smeh. „Ovo je jadno, Persi Džeksone. Luk kaže da mu nisi dorastao u mačevanju.“

Vid je počeo da mi se muti. Znao sam da nemam mnogo vremena. „Luk je parao glavom oblake“, rekao sam. „Ali barem je ta glava bila *njegova*.“

„Šteta je da te ubijem već sad“, zamišljeno je rekao Kron, „pre no što moj konačni plan počne da se ostvaruje. Voleo

bih da vidim užas u tvojim očima kad shvatiš kako ću uništiti Olimp.“

„Nećeš nikad dovesti ovaj brod do Menhetna.“ U ruci mi je damaralo. Pred očima su mi igrale crne tačkice.

„Otkud ti ta pomisao?“ Kronove zlatne oči su svetlucale. Njegovo lice – Lukovo lice – ličilo je na masku, neprirodnu i osvetljenu otpozadi nekakvom opakom moći. „Možda računaj naš na svog prijatelja s eksplozivom?“

Pogledao je naniže, prema bazenu, i doviknuo: „Nakamura!“

Kroz gomilu se progurao tinejdžer u punom grčkom oklopu. Levo oko pokrivaio mu je crni povez. Poznavao sam ga, naravno: Itan Nakamura, Nemezin sin. Prošlog leta, u Lavirintu sam ga spasao od smrti, a mala bitanga mi se odužila tako što je vratila Krona u život.

„Uspelo je, gospodaru“, javio se Itan. „Zatekli smo ga baš tamo gde ste i rekli.“

Pljesnuo je rukama i napred su se dogejala dva džina, koja su vukla Čarlsa Bekendorfa. Malo je nedostajalo pa da mi srce stane. Bekendorf je imao natečeno oko i posekotine po licu i rukama. Oklop mu je nestao, a majica mu je bila sva u dronjcima.

„Ne!“, uzviknuo sam.

Bekendorfove oči su srele moje. Okrznuo je pogledom svoju ruku, kao da pokušava da mi nešto kaže. *Njegov ručni sat*. Još mu ga nisu skinuli, a sat je zapravo bio detonator. Je li moguće da je eksploziv i dalje na mestu? Da su ga čudovišta pronašla, svakako bi smesta demontirali paklene naprave.

„Našli smo ga u utrobi broda“, rekao je jedan od džinova. „Pokušavao je da se uvuče u mašinsko odeljenje. Je l' možemo sad da ga pojedemo?“

„Još samo malo.“ Kron je namršteno pogledao Itana. „Siguran si da nije postavio eksploziv?“

„Išao je *prema* mašinskom odeljenju, gospodaru.“

„Kako znaš?“

„Pa, ovaj...“ Itan se nelagodno premeštao s noge na nogu. „Išao je u tom pravcu. I rekao nam je. Ranac mu je još uvek pun eksploziva.“

Polako je počinjalo da mi sviće. Bekendorf ih je prešao. Kad je shvatio da će ga uhvatiti, okrenuo se, kako bi izgledalo da se kretao u suprotnom pravcu. Ubedio ih je da se još nije domogao mašinskog odeljenja. Sasvim je moguće da je grčka vatra još uvek tamo gde smo je postavili! Međutim, to nam nije bilo ni od kakve koristi ukoliko ne uspemo da pobegnemo s broda i aktiviramo je.

Kron je oklevao.

Progutaj priču, molio sam se. Ruka me sad već toliko bolela da sam se jedva držao.

„Otvori taj ranac“, naredio je Kron.

Jedan od džinova strgao je ranac s eksplozivom s Bekendorfovih ramena. Zavirio je unutra, promumlao nešto i okrenuo ga naopačke. Čudovišta su u panici uzmakla. Da su se u rancu uistinu nalazile tegle s grčkom vatrom, bili bismo razneseni. Međutim, iz njega je ispalo nekoliko konzervi kompota.

Čuo sam kako Kron šumno diše u nastojanju da obuzda bes.

„Jeste li, možda“, rekao je, „ulovili ovog polutana negde blizu brodske kuhinje?“

Itan je pobledeo. „Ovaj...“

„I jeste li, nekim slučajem, poslali nekog da zaista PROVERI MAŠINSKO ODELJENJE?“

Itan se užasnuto zateturio unazad, a potom se okrenuo na peti i potrčao.

Opsovao sam sebi u bradu. Imali smo svega nekoliko minuta pre no što demontiraju bombe. Ponovo sam uhvatio Bekendorfov pogled i nemo ga upitao, nadajući se da će razumeti: *Koliko vremena imamo?*

Spojio je vrh palca i kažiprsta i napravio je krug. *Nula.* Aktiviranje nije moglo da se odloži. Ako uspe da pritisne taster na detonatoru, brod će istog trenutka eksplodirati. Nema šanse da se nađemo na sigurnoj udaljenosti pre no što ga upotrebimo. Ili će nas prvo čudovišta ubiti ili će demontirati eksploziv, ili će nas i ubiti i demontirati eksploziv.

Kron se s iskivljenim osmehom okrenuo prema meni. „Moram da se izvinim zbog nesposobnosti svojih pomoćnika, Persi Džeksone, mada nije ni bitno. Sad imamo tebe. Već nedeljama znamo da dolaziš.“

Ispružio je ruku i protresao malu srebrnu narukvicu s priveskom u obliku kose – simbola gospodara Titana.

Rana na ruci umanjivala mi je sposobnost razmišljanja, ali promrmljao sam: „Komunikacijski uređaj... izdajnik u kampu.“

Kron se zakikotao. „Ne možeš računati na prijatelje. Uvek će te izneveriti. Luk je na teži način naučio tu lekciju. A sad spusti mač i predaj se, ili će ti drugar umreti.“

Progutao sam knedlu. Jedan od džinova je držao Bekendorfa za vrat. Nisam bio u stanju da ga spasem, a sve i kad bih pokušao, bio bih mrtav pre no što bih stigao do njega. Obojica bismo bili mrtvi.

Bekendorf je usnama oblikovao reč: *Beži.*

Odmahnuo sam glavom. Nisam mogao da ga ostavim.

Drugi džin je još uvek preturio po konzervama kompotu, što je značilo da je Bekendorfova leva ruka bila slobodna.

Lagano ju je podizao – prema satu na svom desnom zapešću.

NE!, poželeo sam da vrisnem.

A onda se javila jedna od dracena što su stajale pored bazena: „Ššššta on to radi? Ššššta mu je ono na zapeššću?“

Bekendorf je stisnuo oči i prineo ruku svom ručnom satu.

Nisam imao izbora. Hitnuo sam mač prema Kronu kao da bacam koplje. Odbio mu se od grudi ne povredivši ga, ali ga je svakako iznenadio. Progurao sam se kroz gomilu čudovišta i skočio s broda – prema trideset metara dalekoj vodi.

Čuo sam tutnjavu duboko u utrobi broda. Odozgo su čudovišta urlala na mene. Pored uveta mi je proletelo koplje. Strela mi je probila butinu, ali jedva da sam imao vremena da primetim bol. Zaronio sam u more i poželeo da me struje odnesu daleko, što dalje – sto metara, dvesta metara.

Čak i s te daljine, eksplozija je zatresla svet. Vrelina mi je prljila potiljak. *Princeza Andromeda* je eksplodirala, a ogromna zelena, plamena kugla dizala se u mračno nebo gutajući sve pred sobom.

Bekendorf, pomislio sam.

A onda sam se onesvestio i počeo da tonem kao sidro prema morskome dnu.

SUSRET S RIBOLIKIM ROĐACIMA

Snovi polutana su odvrtni.

Štos je u tome što to nikad nisu samo *snovi*. Obavezno su to vizije, znameniti i kojekakve druge mitske stvari od kojih me zaboli mozak.

Sanjao sam da se nalazim u mračnoj palati na vrhu planine. Na nesreću, prepoznao sam je: palata Titana na vrhu planine Otris, poznatija kao Tamelpaes, u Kaliforniji. Glavni paviljon otvarao se prema noćnom nebu, oivičen crnim grčkim stubovima i statuama Titana. Svetlost baklji poigravala je po crnom mermernom podu. Na sredini prostorije, oklopljeni džin mučio se pod težinom kovitlajućeg levkastog oblaka – Atlas, koji je pridržavao nebo.

Još dva džinovska muškarca stajala su pored bronзаног mangala, proučavajući slike u plamenovima.

„Dobra eksplozija“, rekao je jedan. Nosio je crni oklop posut srebrnim zakivcima, nalik na zvezdanu noć, a lice mu je bilo pokriveno ratnim šlemom s uvijenim ovnujskim rogovima.

„Nije važno“, rekao je drugi. Taj Titan je na sebi imao zlatnu odoru, i oči zlatne poput Kronovih. Celo telo mu je sijalo. Podsetio me je na Apolona, boga sunca, s tim što je Titanova svetlost bila oštija, a izraz lica okrutniji. „Bogovi su odgovorili na izazov. Uskoro će biti uništeni.“

Bilo je teško razabrati prizore u vatri: oluje, zgrade se ruše, smrtnici užasnuto vrište.

„Ja odlazim na istok da rasporedim naše snage“, rekao je zlatni Titan. „Ti, Krije, ostaješ da čuvaš Otris.“

Lik s ovnujskim rogovima je ovo dočekao gundanjem. „Uvek mi dopadnu glupavi poslovi. Gospodar juga. Gospodar sazvežđa. A sad moram da dadiljam Atlasa dok *ti* ideš da se zabavljaš.“

Ispod kovitlaca oblaka, Atlas je u agoniji zaurlao: „Pustite me, prokleti bili! Ja sam vaš najveći ratnik. Skinite mi teret da bih mogao da se borim!“

„Ćuti!“, grmnuo je zlatni Titan. „Imao si svoju šansu, Atlase. Nisi je iskoristio. Kron želi da budeš tu gde jesi. Što se tebe tiče, Krije: vrši svoju dužnost.“

„A ako ti zatreba još ratnika?“, upitao je Krij. „Naš verolomni bratanac u smokingu neće mnogo vredeti u borbi.“

Zlatni Titan se nasmejao. „Za njega ne brini. Uz to, bogovi jedva izlaze na kraj i s našim prvim malim izazovom. Nemaju pojma koliko smo ih još pripremili. Pazi šta ti kažem, koliko za koji dan, Olimp će biti u ruševinama, a mi ćemo se opet sastati ovde, da bismo proslavili osvit Šestog doba!“

Zlatni Titan pretvorio se u plamenove i iščezao.

„Pa normalno“, gundao je Krij. „Njemu daju da se pretvori u vatru i zdimi. Meni daju da nosim glupave ovnujske rogove.“

Prizor se promenio. Nalazio sam se izvan paviljona, krijući se u senci grčkog stuba. Pored mene je stajao dečak i

prisluškivao razgovor Titana. Imao je svilenkastu crnu kosu, bledu kožu i crnu odeću – moj prijatelj Niko di Andelo, Hadov sin.

Smrknutog izraza lica, pogledao me je pravo u oči. „Shvataš li, Persi?“, prošaputao je. „Ponestaje ti vremena. Ne misliš valjda stvarno da ih možeš pobediti bez mog plana?“

Njegove reči prožele su me jednakom hladnoćom kao dno okeana, a moji snovi su potonuli u crnilo.

* * *

„Persi?“, rekao je duboki glas.

Osećaj u glavi bio je kao da je prošla kroz mikrotalasnu pećnicu, i to umotana u aluminijumsku foliju. Otvorio sam oči i nazreo veliko, tamno obličje koje se pojavilo iznad mene.

„Bekendorfe?“, s nadom sam upitao.

„Ne, bato.“

Ponovo sam usredsredio pogled. Gledao sam u kiklopa – izobličeno lice, razbarušena smeđa kosa, jedno veliko i veoma zabrinuto smeđe oko. „Tajsone?“

Lice mog brata razvuklo se u zubat osmeh. „Jupi! Mozak ti radi!“

Nisam bio baš tako siguran u to. Bilo mi je hladno i činilo mi se kao da mi telo lebdi. Sopstveni glas mi je zvučao čudno. A Tajsona sam čuo, ali to je više ličilo na slušanje vibracija u unutrašnjosti moje lobanje, a ne na normalne zvukove.

Upravio sam se u sedeći položaj i poput paučine lagan pokrivač je odlebdeo s mene. Nalazio sam se na krevetu napravljenom od isprepletenih svilenkastih algi, u sobi čiji su zidovi bili obloženi abalon školjkama. Svetlost je dopirala

od bisera veličine košarkaških lopti koji su lebdeli pod tavanicom. Nalazio sam se ispod vode

Doduše, budući da sam Posejdonov sin, to mi nije nimalo smetalo. Sasvim normalno dišem pod vodom, a odeća mi se ukvasi samo ako to želim. Ipak, malčice sam se začudio kad je kroz prozor spavaće sobe uplivala ajkula-čekičara, osmotrila me i potom spokojno otplivala kroz prozor na suprotnom zidu.

„Gde...“

„U tatinoj palati“, rekao je Tajson.

U nekim drugim okolnostima, bio bih oduševljen. Nisam nikad posetio Posejdonovo carstvo i godinama sam sanjao o tome. Međutim, bolela me je glava. Još uvek sam na sebi imao majicu nagorelu od eksplozije. Rane na ruci i nozi su zarasle – meni je već i sam boravak u okeanu dovoljan da se to desi, pod uslovom da dovoljno dugo traje – ali još uvek sam se osećao kao da me je pregazio ceo fudbalski tim Lestrigonaca u kopačkama.

„Otkad...“

„Sinoć smo te našli“, rekao je Tajson, „dok si tonuo ka dnu.“

„Princeza *Andromeda*?“

„Raznesena“, potvrdio je Tajson.

„Bekendorf se nalazio na njoj. Jeste li našli...“

Tajsonovo lice se smrklo. „Nema ni traga ni glasa od njega. Žao mi je, bato.“

Zurio sam kroz prozor, u tamnoplavu vodu. Bekendorf je na jesen trebalo da ide na koledž. Imao je devojku, gomi-lu prijatelja, ceo život pred sobom. Nemoguće da je *mrtav*. Možda je uspeo da pobegne s broda kao i ja. Možda je skočio preko ograde... i šta? Za razliku od mene, ne bi preživeo

naviše ljudsko telo, s tim što im je koža bila plava, što dotad nisam znao. Neki su negovali ranjenike. Neki su oštrili koplja i mačeve. Jedan je prošao pored nas, žurno plivajući. Oči su mu bile blistavo zelene, poput onih stvarčica koje stavljaju u svetleće nalepnice, a zubi su bili kao oni kod bele ajkule. Takve stvari se ne pominju u *Maloj sireni*.

Izvan glavnog unutrašnjeg dvorišta nalazila su se velika utvrđenja – kule, zidine i protivopsadna oružja – ali veći deo toga bio je porušen. Ono što je preostalo plamtelo je čudnom zelenom svetlošću koju sam dobro poznavao – bila je to grčka vatra, koja može da gori i pod vodom.

Iza toga, morsko dno gubilo se u pomrčini. Video sam u daljini razjarene bitke – udare energije, eksplozije, odbleske sudara vojski. Običnom čoveku bilo bi suviše mračno da bi išta video. Doduše, običnog čoveka smlavio bi pritisak vode, mada tek nakon što se prethodno smrzne od hladnoće. Čak i moje na toplotu osetljive oči nisu do kraja uspevale da razaznaju šta se događa.

Na samom kraju kompleksa palate, eksplodirao je hram s krovom od crvenih korala, šaljući naokolo vatru i krhotine koji su, kao na usporenom filmu, poleteli prema najudaljenijim vrtovima. Iz tame iznad nas pojavilo se ogromno obličje – lignja, veća od svakog solitera. Okruživao ju je svetlucav oblak prašine – barem sam pomislio da je reč o prašini, sve dok nisam shvatio da je to jato tritona koji pokušavaju da napadnu čudovište. Lignja se spustila na palatu, mlatarajući pipcima, razbacujući čitave redove ratnika. A onda je s krova jedne od najviših građevina sunuo blistav luk plave svetlosti. Svetlost je pogodila džinovsku lignju i čudovište se, poput jestive boje, samo rastopilo u vodi.

„Tata“, rekao je Tajson, pokazujući prema mestu s kog je stigla svetlost.

„On je to uradio?“ Odjednom sam osetio više optimizma. Moj tata poseduje neverovatne moći. On je bog mora. Može da izađe na kraj s ovim napadom, zar ne? Možda će dozvoliti da mu pomognem.

„Jesi li se i ti borio?“ zadržano sam upitao Tajsona. „Voliš da razbijaš glave neprijatelja tom tvojom čuvenom kiklopskom snagom i tako to?“

Tajson se nadurio i odmah sam shvatio da sam postavio pogrešno pitanje. „Ja... popravljam oružje“, promrmljao je. „Ajde. Idemo da nađemo tatu.“

* * *

Znam da će ovo možda zvučati otkačeno ljudima koji imaju, ono, normalne roditelje, ali ja sam svog oca video samo četiri puta u životu i nikad na više od nekoliko minuta. Grčki bogovi nisu od onih koji dolaze na košarkaške utakmice svoje dece. Ipak, verovao sam da mogu na prvi pogled prepoznati Posejdona.

Pogrešio sam.

Hram je imao prostran, ravan krov, uređen kao komandni centar. Mozaik na podu predstavljao je tačan plan teritorije palate i okolnog okeana, ali se taj mozaik pomerao. Kamene pločice raznih boja koje su predstavljale razne vojske i morska čudovišta, pomerale su se naokolo onako kako su snage menjale položaje. Građevine koje su se rušile u stvarnosti, rušile su se i na slici.

Okolo mozaika, mrgodno proučavajući bitku, stajala je čudna, šarolika grupa ratnika, ali nijedan od njih nije ličio na

mog oca. Zagledao sam uokolo tražeći krupnog, preplanulog muškarca s crnom bradom, u bermudama i havajskoj košulji.

Ovde nije bilo takvog. Jedan lik je bio triton s dva riblja repa. Koža mu je bila zelena, a oklop optočen biserima. Crna kosa bila mu je vezana u konjski rep i izgledao je mladoliko – mada je teško odrediti starost onih koji ne pripadaju ljudskom rodu. Nikad ne znaš imaju li hiljadui jednu ili tek tri godine. Pored njega, stajao je starac s dugom belom bradom i sedom kosom. Činilo se kao da mu je oklop pretežak. Imao je zelene oči i borice od smeha oko očiju, ali sad se nije smejao. Proučavao je mapu, oslanjajući se na dugačak metalni štاپ. S njegove desne strane nalazila se prelepa žena u zelenom oklopu, s talasastom crnom kosom i čudnim malim rogovima nalik na rakove štipaljke. Tu je bio i delfin – običan delfin, kao i svaki drugi, s tim što je ovaj napeto posmatrao mapu.

„Delfinu“, rekao je starac. „Pošalji Palemona i njegovu jedinicu ajkula na zapadno bojište. Moramo osujetiti one levijatane.“

Delfin je odgovorio coktavim glasom, ali u mislima sam ga razumeo: *Razumem, gospodaru!* Potom je žurno otplivao.

Prestravljeno sam pogledao u Tajsona, a potom opet u starca.

Nije delovalo moguće, ali... „Tata?“ upitao sam.

Starac je podigao pogled. Prepoznao sam onu iskru u očima, ali njegovo lice... izgledalo je kao da je ostario četrdeset godina.

„Zdravo, Persi.“

„Šta... šta ti se dogodilo?“

Tajson me je munuo laktom. Odmahivao je glavom tako energično da sam pomislio kako će mu otpasti, ali Posejdon nije delovao uvređeno.

„U redu je, Tajstone“, rekao je. „Izvinjavam se zbog svog izgleda, Persi. Ovaj rat mi teško pada.“

„Ali, ti si besmrtnik“, tiho sam rekao. „Možeš izgledati... kako god želiš.“

„Moj izgled odražava stanje mog carstva“, odvratio je. „A to stanje je ovog časa prilično gadno, Persi. Da te upoznam s ostalima – bojim se da si se upravo mimošao s mojim poručnikom Delfinom, bogom delfina. Ovo je moja, ovaj, supruga, Amfitrita. Draga moja...“

Gospa u zelenom oklopu osmotrila me je ledenim pogledom, a onda prekrstila ruke na grudima i rekla: „Izvini me, gospodaru. Trebaju me u borbi.“

Otplivala je.

Osećao sam se prilično glupo, ali pretpostavljam da joj nisam mogao zameriti. Nisam nikad mnogo razmišljao o tome, ali moj otac je imao besmrtnu ženu. Sve njegove romanse sa smrtnicama, uključujući i onu s mojom majkom... pa, Amfitrita verovatno nije bila preterano oduševljena.

Posejdon se u neprilici nakašljao. „Da, dakle... a ovo je moj sin, Triton. Ovaj, *takođe* moj sin.“

„Tvoj sin i naslednik“, ispravio ga je zeleni lik. Njegova dva riblja repa šibala su napred-nazad. Osmehnuo mi se, ali bez imalo srdačnosti u očima. „Zdravo, Perseju Džeksone. Konačno si došao da nam pomogneš?“

Ponašao se kao da sam lenj ili zadocneo. Ako se pod vodom može pocrveneti, onda sam verovatno bio crven kao cvekla.

„Recite šta da radim“, rekao sam.

Triton se osmehnuo kao da je ovo ljubak predlog – kao da sam malo zabavno kuće koje je zalajalo na njegovu naredbu ili tako nešto. Okrenuo se Posejdonu. „Pobrinuću se za liniju bojišta, oče. Ne brini. *Ja* te neću izneveriti.“

Učtivo je klimnuo glavom u pravcu Tajsona. Zašto prema meni nije ispoljio ni toliko pristojnosti? Potom je strelovito otplivao.

Posejdon je uzdahnuo. Podigao je štap, koji se istog časa pretvorio u njegovo uobičajeno oružje – ogroman trozubac. Vrhovi su svetleli plavom svetlošću, a voda oko njih ključala je od energije.

„Izvini zbog ovoga“, rekao mi je.

Iznad nas se pojavila ogromna morska zmija i počela da se spušta, spiralno kružeći niz krov. Bila je blistavonarandžasta, s ustima dovoljno velikim da progutaju fiskulturnu salu, punim oštih očnjaka.

Jedva i podigavši pogled, Posejdon je uperio trozubac ka zveri i pogodio je plavom energijom. *Buuuum!* Čudovište se raprslo u milion zlatnih ribica, koje su prestravljeno otplivale odatle.

„Moja porodica je zabrinuta“, nastavio je Posejdon kao da se ništa nije dogodilo. „Bitka s Okeanom se ne odvija dobro.“

Pokazao je prema rubu mozaika. Vrhom držalja trozupca kucnuo je po slici tritona većeg od ostalih, s rogovima kao u bika. Taj se nalazio na dvokolicama koje su vukli jastozi i vitlao je živom zmijom umesto mača.

„Okean“, rekao sam, pokušavajući da se prisetim. „Morski Titan?“

Posejdon je potvrdno klimnuo. „U prvom ratu između bogova i Titana nije zauzeo ničiju stranu. Ali sad ga je Kron ubedio da uđe u rat. To... pa, to nije dobar znak. Okean ne bi pristao osim ako nije siguran da je izabrao pobedničku stranu.“

„Izgleda glupo“, rekao sam, trudeći se da zvučim optimistično. „Hoću reći, ko se bori zmijom?“

„Tatica ima da je veže u čvorove“, odlučno je rekao Tajson.